11.

Свѣтлината ми Діадемна
Славна, честита, уважена
До нощно на свѣтъ лена
Сѣнце, месец и звѣзди.

12.

О защо си срѣщнахме се тебе
Въ сонца на свѣта привѣтна;
Нали не си била за мене,
Щерка вѣчна и познат?
Ти ме спори непрестанно
Свѣт вѣдъмки да привлѣка;
Все за тебе да страдая
Есъ надежда сирома!
Се повъ мили повсечасно
Ти привѣтна ли отправеш;
Да умрѣ не ма оставеш
Да привѣте не желаеш?
Нали си ела любѣрна ли
Остави ма да заспна
Е дано нашо земна
Вѣрността ти да познаеш

13.

Умарсе отъ твойта строгост
Да та намразя са мога
Нотъ мебе да са отмъстя
Дано тъй са отвърне,
Дорто не си ми угодила;
Но осъждам невѣнаемъ сила,
Нашо ли си такъвъ мила:
Тъй нейзвѣзна на главата.
Вѣрдаш, ти ли не обичаш
И страниш и се отричаш;

Но е въ мене вѣчъ вѣчтена
Твойта чудна красота.
Ти си дъто че желаеш
Радостъ ли ли и скръбъ-та ли,
Привонъ ли ли и сѣдрит-та ли
Всичкотоли на свѣта.
Но и тъй отъ мене бѣдравет
Посрамет, и отчаят,
Ще та любя катъ умиляно;
Твой ще бѣдя вѣчно робъ.
Друга жена не остава,
Само ти да бѣдеш бѣрна
Да сонца да привѣтна
Съ твоя мъ спомен и до гробъ.
Не желаеш да ма слушаш,
С Моята горест тъй красна;
Сълъ тъй мене; — нали красна,
Нали отъвръщет лицет земно,
Бъ! погъ! се една вѣдъмка,
Да ме бѣгнеш, поцелуваш,
Жена своя да прослъвеш
На гроба ли Зарѣдъ мене.

14.

Заспала е, заспала е
Малка вѣрна другарка;
Косичка си разсипала е
Отъ рамо до подъ гръдка.
Очи и сладки си уста
Какъ е прибрала строго
И нито само пъмка
Тръгъ и сърдечце-то.
Сънчаръ въ по сивечина
Дасечь отъ нечъ пъта;

ГРАДСКИ АРХИВ СОФИЯ